

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 399/2021
08.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Гордане Џакула, чланова већа, у парничном поступку тужиоца Агенције за вештачења и консалтинг, АА, предузетник из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 08.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем П 11731/19 од 10.06.2019. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору привредног субјекта, тужиоца, који обавља делатност као предузетник и правног лица, насталом услед неизвршавања обавезе исплате накнаде за обављено вештачење у предмету Основног суда у Крагујевцу П 15520/16. Затим, имајући у виду природу спорног материјално-правног односа међу странкама, односно да се ради о спору проистеклом из обављања делатности предузетника, чија је основна делатност пружање услуга економско-финансијског вештачења, као и да су странке у спору привредни субјекат – предузетник и правно лице, да су испуњени субјективни и објективни критеријуми из одредбе члана 25. став 1. тачка 5. Закона о уређењу судова, за заснивање надежности привредног суда.

Виши суд у Београду, решењем Гж 9975/19 од 09.12.2020. године, одбацио је као недозвољену жалбу тужиоца, изјављену против решења Првог основног суда у Београду П 11731/19 од 10.06.2019. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 5579/21 од 28.06.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да у конкретној ситуацији нису испуњени услови из одредбе

члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за заснивање надлежности привредног суда, с обзиром на то да није испуњен субјективни критеријум, имајући у виду да се не ради о спору између привредних субјеката, а ни објективни критеријум, с обзиром на то да спор није произашао из привредне делатности парничних странка.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба је поднета 27.05.2019. године. Предмет тужбеног захтева је исплата законске затезне камате по стопи предвиђеној Законом о затезној камати на новчани износа од 7.000,00 динара, за период од 25.01.2017. године до 12.05.2017. године. Према наводима тужбе, тужилац је као стални судски вештак економско-финансијске струке пред Основним судом у Крагујевцу у предмету П 15520/16 по налогу суда обављао послове вештачења и за обављено вештачење тужиоцу је исплаћена накнада и награда у износу од 7.000,00 динара, али без припадајуће законске затезне камате почев од дана предаје фактуре суду 25.01.2017. године, као дана доспелости обавезе до 12.05.2017. године, као дана исплате накнаде и награде за обављено вештачење.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, у овом парничном поступку нису испуњени субјективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да је тужена Република Србија као правно лице. Затим, како је предмет тужбеног захтева исплата законске затезне камате на износ исплаћене накнаде и награде на име обављеног вештачења (према наводима тужбе), то нису испуњени ни објективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да се не ради о спору у коме је тужена правно лице, које обавља делатност привредног субјекта.

Дакле, за поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић